

Capitolul 1

Un vultur plutea sus de tot pe cerul senin și geros.

Prăfuit și obosit de drum, călătorul își desprinsese privirea de la pasăre, după care trecu peste un zid scund și grosolan și rămase apoi nemișcat pentru o clipă, cercetând cu ochi atenți scena dinaintea sa. Lanțul vălurat de creste muntoase încununat de zăpezi înconjura castelul, protejându-l, cocoțat pe propria-i culme înaltă, iar turnul cu dom al donjonului său oglindea cupola mai scundă a turnului închisorii din apropiere. Stânci asemenea unor gheare de fier se încleștau de temeliiile zidurilor lui abrupte și sure. Călătorul nostru îl văzuse și altă dată –, cu o zi în urmă, îl întrezărise întâia oară, în amurg, de pe un promontoriu pe care-l escaladase la doi kilometri spre apus. Părea construit de puterile magice ale unui vrăjitor pe terenul acesta imposibil, totuna cu stâncile și țancurile cu care-și unea forțele.

Ajunsesese la ținta sa... în cele din urmă. După douăsprezece luni obositoare de călătorie. Și fusese cu adevărat o călătorie lungă, cu drumuri desfundate și rafale biciuind nemilos¹.

Ghemuit, pentru orice eventualitate, și rămânând nemișcat după ce-și verificase instinctiv armele, călătorul continuă să privească atent. Orice semn de mișcare. Cât de mic.

---

¹ Aluzie la „Călătoria magilor“, de T. S. Eliot (n. trad.).

Pe metereze nu era nici țipenie. Fuioare de zăpadă se învârtejeau în vântul tăios. Dar nici urmă de oameni. Locul părea pustiu. Așa cum se așteptase din ceea ce citise despre el. Totuși, viața îl învățase că cel mai bine era să fie absolut sigur. Stătu neclintit.

Nu se auzea niciun sunet, doar vântul. Apoi... ceva. Un zornăit? În stânga lui, în față, câteva pietricele se rostogoliră pe o pantă stearpă, puțin înclinată. Bărbatul se încordă și se ridică puțin, cu capul retras totuși între umeri. Apoi săgeata îl izbi în umărul drept, pătrunzând prin pieptarul armurii de corp.

Se clătină și se strâmbă de durere, ducând mâna la săgeată, dar în același timp ridică ochii și scrută cu atenție stânca înaltă de șase-șapte metri, care se afla în fața castelului și-i slujea drept zid exterior natural. În vârful ei apăruse un bărbat în tunică roșu-închis, cu garnituri cenușii și pieptar de zale. Purta însemne de căpitan. Țeasta neacoperită îi era rasă și o cicatrice îi brăzda chipul de-a curmezișul. Căpitanul deschise gura într-o expresie ce era parțial rânjet, parțial surâs triumfător, dezgolindu-și dinții strâmbi și ciobiți, cafenii precum pietrele de morminte dintr-un cimitir lăsat în paragină.

Călătorul trase de coada săgeții. Deși vârful cu ghimpi se agățase în armură, abia dacă străpunsese metalul și doar îi zgâriase pielea. Îl rupse din săgeată și aruncă bucățile cât colo. Pe când făcea asta, văzu mai bine de o sută de bărbați, în uniforme identice, înarmați cu halebarde și săbii, înșiruindu-se în vârful stâncii de o parte și de alta a căpitanului ras în cap. Fețele lor erau ascunse de coifuri cu apărătoare de nas, însă blazoanele ce înfățișau un vultur negru îi spusese călătorului cine erau și știa la ce se putea aștepta din partea lor dacă le cădea în mâini.

Să fi fost oare un semn de bătrânețe faptul că intrase într-o cursă atât de simplă? Își luase însă toate măsurile de precauție.

Și totuși, se părea că nu avusese succes.

Se retrase un pas, pregătindu-se pentru soldații ce veneau spre el și se răspândeau în evantai pentru a-l înconjura, păstrând lungimea halebardelor între ei și ținta lor. Călătorul simțea că, în ciuda superiorității lor numerice, le era teamă de el. Reputația îi era bine cunoscută, iar ei aveau de ce să fie temători.

Cercetă cu privirea capetele halebardelor. Erau din cele duble: cu tăiș de secure și vârf de suliță.

Își îndoi brațele și din dreptul încheieturilor îi țâșniră cele două pumnale secrete, cenușii și ucigașe. Încordându-se, devie prima lovitură și o simți șovăitoare – oare încercau să-l captureze viu? Apoi soldații începură să-l lovească din toate părțile, căutând să-l doboare în genunchi.

Se răsuci fulgerător și din două mișcări reteză cozile celor mai apropiate halebarde. Când capătul uneia zbură prin aer, el retrase un pumnal și prinse capătul rupt înainte de a cădea pe pământ. Strângând ciotul cozii în pumn, înfipse lama securii în pieptul bărbatului dezarmat.

Ceialți se apropiară, iar călătorul se ghemui la timp când un curent de aer anunță mișcarea unei halebarde ce seceră peste el, trecându-i la doi centimetri de spinare. Se întoarse cu sălbăticie într-acolo și înfipse adânc pumnalul din mâna stângă în picioarele atacatorului aflat în fața sa. Cu un urlet, soldatul se prăbuși.

Călătorul prinse halebarda căzută, care cu numai o clipă mai devreme fusese gata să-i pună capăt vieții și o roti prin văzduh, tăind mâinile altui agresor. Acestea se arcuiră prin aer, cu degetele îndoite parcă cerșind îndurare, urmate de un penaj de sânge ca un curcubeu roșu.

Asta îi opri pentru o clipă pe soldați, însă ei văzuseră lucruri și mai rele, iar călătorul se bucură numai de o clipă de respiro înainte să-și reia înaintarea. Roti iarăși halebarda și-i lăsă tăișul înfipt adânc în beregata unuia care se apropiase decis. O abandonă apoi și, din aceeași mișcare,

Își retrase celălalt pumnal, eliberându-și astfel mâinile, care înhățară un sergent ce mânuia o spadă cu lama lată și îi smulseră arma, azvârlindu-l într-un grup de oameni de-ai săi. Călătorul îi cântări fulgerător greutatea în palmă și-și simți bicepsii încordându-se când o prinse cu ambele mâini și o ridică la timp ca să-i spintece coiful altui halebardier, care se furișase din spatele lui prin stânga sperând să-l ia prin surprindere.

Spada era bună. Mai potrivită pentru lupta asta decât iataganul ușor pe care-l avea la brâu și pe care-l dobândise în decursul călătoriei sau decât pumnalele secrete, pentru lupta corp la corp. Ele nu-l dezamăgiseră niciodată.

De acum mai mulți soldați coborau din castel. De câți oare avea să fie nevoie pentru a-l supune pe bărbatul acesta singur? Se strânseră în jurul lui, dar el se rotea și sărea, pentru a-i deruta. Căută să se elibereze din strânsoarea lor, azvârlindu-se peste spinarea unuia, ateriză ghemuit, se încordă, devie lovitura unei spade cu apărătoarea metalică de pe încheietura mâinii stângi și se întoarse ca să-și înfigă propria spadă între coastele atacatorului.

Pentru ca apoi... un moment de acalmie. De ce? Călătorul se opri locului să-și recapete răsuflarea. Fusesse o vreme când nu era nevoit să-și recapete răsuflarea. Ridică privirea. Soldații în zale cenușii încă îl încercuiau.

Dar printre ei, zări brusc un alt bărbat.

Un alt bărbat. Care mergea printre ei. Neobservat, calm. Un tânăr în alb. Era înveșmântat aidoma călătorului, cu aceeași glugă pe cap, care cobora în față, curbată și ascuțită ca un cioc de vultur. Buzele călătorului se întredeschiseră de uimire. Totul părea tăcut. Totul părea nemișcat, cu excepția tânărului în alb care mergea. Cu pas egal, calm, netulburat.

Tânărul părea să treacă printre soldați ca un om care ar fi mers printr-o porumbiște – ca și cum nu l-ar fi atins sau afectat defel. Oare și cataramele curelelor ce-i prindeau echipamentul erau la fel cu ale călătorului? Cu aceleași

însemne? Însemnele ce-i fuseseră arse în conștiință și în viață de peste treizeci de ani – tot așa cum îi fusese ars, cu mult timp în urmă, inelarul?

Călătorul clipi scurt și când deschise ochii, viziunea – dacă asta fusese – dispăruse, iar zgomotele, mirosurile și pericolul reveniseră în jurul lui, apropiindu-se constant, rânduri după rânduri de inamici pe care știa că nu-i putea învinge și de care nici nu putea scăpa.

Însă acum nu se simțea cumva la fel de singur.

Nu avea timp să gândească. Soldații se apropiau neconțenit, temători, dar în același timp furioși. Loviturile se revărsau ca ploaia, prea multe ca să se poată feri. Călătorul se luptă cu înverșunare, doborî încă cinci soldați... zece. Se înfrunta însă cu o hidră cu o mie de capete. Un spadasin voinic apără și abătu asupra lui o spadă grea de zece kilograme. Călătorul ridică brațul stâng ca să parăze cu apărătoarea, se răsuci și-i dădu drumul propriei spade, pentru a se folosi de pumnalul secret din mâna dreaptă. Însă atacatorul lui fu norocos. Deși deviată de apărătoare, lovitura fusese prea puternică și, lunecând spre încheietura stângă a călătorului, îi rupse pumnalul secret stâng. În aceeași clipă, călătorul, dezzechilibrat, se poticni de o piatră și-și scrânti glezna. Nu se putu opri din cădere și ajunse cu fața în jos pe pământul pietros. Și rămase întins acolo.

Cercul de soldați se strânse, păstrând o lungime de halebardă depărtare între ei și prada lor, încă încordați, încă temători, încă necutezând să fie triumfători. Vârfurile sulițelor îi atingeau spinarea. O singură mișcare și avea să fie mort.

Iar el nu era pregătit pentru așa ceva, deocamdată.

Tălpi de cizme scrâșniră pe pietricele. Se apropia cineva. Călătorul întoarse puțin capul și-l zări pe căpitanul cu țeasta rasă, care se opri lângă el. Cicatricea i se zărea albă pe față. Se aplecă îndeajuns de mult pentru a-și face simțită duhoarea respirației.

Căpitanul trase pe spate gluga călătorului, doar atât cât să-i poată vedea chipul. Rânji când așteptarea i se confirmă.

— Ah, a sosit Mentorul. Ezio Auditore da Firenze. Te așteptam — așa cum ți-ai dat seama fără doar și poate. Cred că a fost o adevărată surpriză pentru tine, să vezi în mâinile noastre vechea fortăreață a Frăției tale. Dar era inevitabil să se întâmple așa. În ciuda eforturilor tale, noi suntem sortiți să învingem.

Se îndreptă, se întoarse către soldații care-l înconjurau pe Ezio, vreo două sute acum, și ordonă lătrat:

— Duceți-l în celula din turn. Mai întâi însă, încătușați-i mâinile, și cât mai strâns.

Îl traseră pe Ezio în picioare, după care, în grabă, cu gesturi nervoase, îl legară.

— E un drum scurt, apoi multe trepte, zise căpitanul. După care ar fi mai bine să te rogi. Mâine dimineață te vom spânzura.

Deasupra lor în văzduh, vulturul își continua căutarea prăzii. Nimeni nu avea ochi pentru el. Pentru frumusețea lui. Pentru libertatea lui.

Capitolul 2

Vulturul încă da roată pe cer. Cerul era albastru-alburiu, decolorat de soare, deși acesta coborâse între timp. Pasărea de pradă era o siluetă întunecată, care se rotea întruna, dar mânată de un țel. Umbra îi cădea pe stâncile sterpe aflate mult dedesubt, care o zdrențuiau când le traversa.

Ezio privea prin ferestruica îngustă — practic o spintecătură în piatra groasă — cu ochii la fel de neobosiți ca mișcărilor păsării. Și gândurile îi erau agitate. Oare bătuse o cale atât de lungă, și atâta timp, doar pentru ca totul să se încheie așa?

Înceștă pumnii și mușchii lui simțiră absența pumnalelor secrete, care-l slujiseră mult timp.

Știa totuși unde-i depozitaseră armele, după ce-l încercuiseră, îl prinseseră și-l aduseseră aici. Un surâs îi flutură pe buze. Soldații aceia, vechii inamici... ce surprinși fuseseră că un leu așa bătrân avea încă atâta putere.

Iar el cunoștea castelul. Din desene și din planuri. Le studiasse atât de bine, încât îi erau aproape întipărite în minte.

Se afla într-o celulă în unul dintre cele mai înalte turnuri ale măreței fortărețe Masyaf, citadela care fusese cândva sediul Asasinilor, de mult abandonată și acum căzută în mâinile templierilor. Iar Ezio era singur, neînarmat, flămând și însetat, cu straiete murdare și rupte, așteptând din clipă în clipă pașii călăilor. Nu intenționa totuși să cedeze fără luptă. Știa de ce se aflau templierii aici și trebuia să-i oprească.

Iar ei nu-l omorâseră, deocamdată.

Rămase cu ochii pironiți asupra vulturului. Îi putea distinge fiecare pană, fiecare fulg, coada deschisă în evantai și presărată cu stropi negru-cafenii și albi, ca propria lui barbă. Vârfurile de un alb imaculat ale aripilor.

Căzu pe gânduri. Refăcu în minte traseul care-l adusese aici... în momentul acesta.

Alte turnuri, alte metereze. Precum cele din Viana, de unde-l azvârlise pe Cesare Borgia spre moarte. Fusese Anul Domnului 1507. Cât trecuse de atunci? Patru ani. La fel de bine puteau să fi fost patru veacuri, într-atât i se părea de îndepărtat momentul acela. Între timp apăruseră și dispăruseră mulți ticăloși ce doreau să ajungă stăpânii lumii, ce căutau Misterul, ce căutau Puterea, iar pentru el, care acum căzuse în cele din urmă prizonier, lupta de a-i opri nu contenise.

Lupta... Întreaga lui viață.

Vulturul își întrerupse brusc ocolurile egale pe care le descrisese pe cer și zborul îi păru mai strâns. Ezio îl privi și știu că-și localizase prada, iar acum se concentra asupra ei. Oare ce forme de viață puteau supraviețui pe solul arid? Sătucul ce întreținea castelul, ghemuit, pricăjit și nefericit, în umbra sa, ar fi avut totuși animale domestice, ba chiar și un petic de pământ cultivat undeva în apropiere. O capră, poate, acolo jos, prin vâlmășagul de bolovani suri ce presărau dealurile joase din jur; fie una tânără, prea neexperimentată, fie una bătrână, prea obosită, sau una care fusese rănită. Vulturul trecu prin fața soarelui și, pentru o clipă, silueta îi fu estompată de lumina incandescentă; apoi, micșorându-și cercul descris pe cer, rămase plutind pe loc în vasta arenă albastră, încordat, înainte de a se năpusti în picaj, ca un trăsnet, după care dispăru din vedere.

Ezio se întoarse cu spatele la fereastră și privi în jurul celulei. Un pat din lemn întunecat și tare, doar scânduri, fără așternut, un taburet și o masă. Pe perete nu atârna

niciun crucifix, iar în rest nimic – numai lingura și castronul simplu din tablă, cu terciul pe care i-l dăduseră și pe care încă nu-l gustase. Și o cană din lemn plină cu apă, din care, de asemenea, nu băuse. În ciuda foamei și a setei, Ezio se temea de droguri ce l-ar fi putut slăbi, făcându-l nevolnic atunci când avea să sosească momentul. Și era într-adevăr perfect posibil ca templierii să-i fi pus ceva în mâncare și băutură.

Se plimbă prin celula strâmtă, dar pereții din piatră grosolană nu-i ofereau nici alinare, nici speranță. Aici nu exista absolut nimic de care să se poată folosi pentru a evada. Oftă. Existau și alți Asasini, alții din Frăție care știau despre misiunea lui, ba chiar care doriseră să-l însoțească în ciuda insistenței sale de a călători singur. Poate că aveau să-l caute, dacă nu primeau nicio veste de la el. Dar poate că atunci avea să fie prea târziu.

Întrebarea era cât de multe știau deja templierii? Cât din secret aveau deja în posesia lor?

Căutarea lui, care se oprise acum, atât de brusc, chiar în clipa împlinirii ei, începuse la scurtă vreme după întoarcerea sa la Roma, unde își luase rămas-bun de la tovarășii lui, Leonardo da Vinci și Niccolò Machiavelli, în ziua când împlinise patruzeci și opt de ani, de solstițiul verii, cu patru ani în urmă. Niccolò urma să revină la Florența, iar Leonardo la Milano. Leonardo îi spusese că va accepta oferta insistentă de patronaj atât de necesar din partea lui Francisc, moștenitorul tronului Franței, alături de o reședință în Amboise, pe fluviul Loara. Cel puțin, asta dezvăluiseră scrisorile pe care i le expediase.

Ezio surâse amintindu-și de prietenul său, Leonardo, a cărui minte clocotea întruna de idei noi, deși de fiecare dată îi trebuia cam mult timp să se ocupe de ele. Se gândi cu jale la pumnalul secret ce fusese rupt în ambuscada templierilor. Leonardo – cât de mult îi lipsea! – era singurul în care ar fi avut încredere că putea să-l repare. Cel

puțin îi trimisese schițele pe care le făcuse pentru un nou dispozitiv, pe care-l numise „parașută”. Ezio îl construise în Roma și acum era împachetat în ranița lui, dar se îndoia că templierii aveau să înțeleagă ce era. Avea să-l folosească așa cum se cuvenea de îndată ce i se ivea ocazia.

Dacă i se ivea ocazia.

Asasinul se oțeli împotriva gândurilor acelea negre.

Totuși, nu putea face absolut nimic, nu exista nicio cale de evadare, până când aveau ei să vină și să-l ducă la spânzurătoare. Trebuia să-și întocmească planuri pentru ce să facă atunci. Bănuia că, așa cum se petrecuse de atâtea ori în trecut, avea să fie silit să improvizeze. Între timp trebuia să încerce să-și odihnească trupul. Era încă în formă și avusese grijă să se mențină prin antrenamente înainte de plecarea în călătorie, iar drumul în sine îl căluse. Era totuși bucuros – chiar și în circumstanțele acestea – de ocazia de a se odihni după lupta purtată în fața castelului.

Totul începuse cu o scrisoare.

Sub ochii binevoitori ai papei Iulius al II-lea, care-l ajutase să distrugă familia Borgia, Ezio reclădise și restructurase Frăția Asasinilor din Roma, și-i stabilise tot acolo și sediul.

Pentru o vreme cel puțin, templierii nu mai dăduseră niciun semn și Ezio lăsase conducerea operațiunilor în mâinile capabile ale surorii sale Claudia. Totuși, Asasinii rămăseseră vigilenți. Ei știau că templierii se vor regrupa în secret altundeva, de neoprit în căutarea instrumentelor cu care ar fi putut controla într-un final lumea, potrivit telurilor lor sumbre.

Pentru moment fuseseră învinși, dar nu pieriseră.

Ezio se simțise satisfăcut și liniștit... după care își împărtășise taina cu Machiavelli și cu Leonardo: Mărul Edenului, care căzuse în grija sa, și care cauzase atâta rău și moarte în bătălia pentru posesia lui, era ascuns în criptele adânci de sub Biserica San Nicola in Carcere, într-o

odăiță secretă și sigilată, al cărei loc îl însemnase doar cu simbolurile sacre ale Frăției – pe care numai un Asasin să le poată discerne, cu atât mai puțin să le poată descifra. Cea mai importantă piesă din Eden era tănuită acum în siguranță de ghearele ambițioase ale templierilor, pentru totdeauna... așa spera Ezio.

După dezastrul abătut asupra Frăției de familia Borgia, fuseseră multe de reparat și multe de ordonat, iar Ezio se dedicase acelei sarcini, fără să se plângă, deși iubea mai mult acțiunile sub cerul liber, decât examinarea hârtoagelor din arhive prăfuite. Aceea era o îndeletnicire mai potrivită pentru Giulio, secretarul răposatului său tată, ori pentru Machiavelli, care avea înclinare spre studiu; însă Machiavelli era ocupat în prezent cu conducerea milițiilor din Florența, iar Giulio murise de mult.

Cu toate acestea, reflecta Ezio, dacă nu s-ar fi împovărat cu responsabilitatea unei sarcini plictisitoare la culme pentru el, poate că n-ar fi găsit niciodată scrisoarea. Iar dacă ar fi găsit-o altcineva, era foarte posibil ca acela să nu-i fi ghicit importanța.

Scrisoarea, pe care o descoperise într-o tașcă din piele, scorjită și fragilă de veche ce era, fusese trimisă de tatăl lui Ezio, Giovanni, către propriul său frate Mario, cel care-l învățase pe Ezio arta războiului și-l inițiasse în Frăție cu trei decenii în urmă. Mario... Ezio se înfioră, amintindu-și. Mario murise sub mâinile crude și lașe ale lui Cesare Borgia, după bătălia de la Monteriggione.

Mario fusese de mult răzbunat, totuși scrisoarea descoperită de Ezio deschisese un nou capitol, iar conținutul ei îi oferise șansa unei noi misiuni. El o găsisese în 1509, când tocmai împlinise cincizeci de ani; știa prea bine că șansa unei misiuni noi li se ivea rar celor de vârsta lui. În plus, scrisoarea îi oferise speranța și provocarea de a închide odată pentru totdeauna porțile oportunității pentru templieri.

Palazzo Auditore

Partea întâi	7
Partea a doua	283
Partea a treia	371
Glosar	417
Mulțumiri	421

Grupul Editorial ART
Comenzi - Carduri prin poșta
C.P. 4 0 5 83, cod 063000, sector 6, București
Tel: 021 234 01 36 0744 200 870 0721 213 578
Fax: 021 260 31 99
Comenzi - online
www.editura-art.ro